

AUTOAREA SERIEI *DISTRUGĂTORII DE BLESTEME*

BRIGID KEMMERER

TRADUCERE DE SIMONA ȘTEFANA STOICA

Nu e nevoie
decât de o scânteie
pentru a porni revolta...

REBELII NOPTII

CORINTEENS

BRIGID
KEMMERER

Coordonator Corin Teens:
SHAUKI AL-GAREEB

BRIGID
KEMMERER

REBELLI
NOPTII

Traducere din limba engleză de
SIMONA ȘTEFANA STOICA

CORINTEENS

Redactare: Liviu Szőke, Alina Băltăc

Tehnoredactare: Mihaela Ciufu

Lector: Shauki Al-Gareeb

BRIGID KEMMERER

DEFY THE NIGHT

Copyright © 2021 by Brigid Kemmerer

Map by Virginia Allyn

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
CORINTEENS, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.corintjunior.ro

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KEMMERER, BRIGID

Rebelii nopții / Brigid Kemmerer; trad. din lb. engleză de Simona Ștefana
Stoica. - București: CorinTeens, 2024

ISBN 978-606-088-463-7

I. Stoica, Simona Ștefana (trad.)

821.111

*Pentru doamna Pat Bettridge
și
doamna Nancy Vaughan.*

*Două profesoare extraordinare,
care mi-au arătat
cât de puternic
poate fi cuvântul scris.*

REGATUL

Regatul Ostiary

DEBARCADERUL NEGUSTORULUI

FORTAREȚA SOARELUI

ORAȘUL DE OTEL

KANDALA

CONDUCĂTORII POLITICI DIN KANDALA

NUME	ROL	SECTOR
Regele Harristan	Rege	Regal
Prințul Corrick	Legiuitorul Regelui	Regal
Barnard Montague (decedat)	Consul	Debarcaderul Negustorului*
Allisander Sallister	Consul	Câmpurile de Lumina-Lunii
Leander Craft	Consul	Orașul de Oțel
Jonas Beeching	Consul	Artis
Lissa Marpetta	Consul	Colina Tăciunilor
Roydan Pelham	Consul	Ținuturile Amărăciunii
Arella Cherry	Consul	Fortăreața Soarelui
Jasper Gold	Consul	Ținutul Tundrei

* Numit uneori „Debarcaderul Trădătorului”, după ce fostul rege și fosta regină au fost asasinați de consulul Montague, fapt care i-a adus pe Harristan și pe Corrick, fratele lui mai mic, la conducere.

NELEGIUIȚII

NUME	ROL
Tessa Cade	Apotecară
Weston Lark	Oțelar
Lochlan	Rebel
Binefăcătorii	Necunoscuți

LEACUL

Singurul leac cunoscut pentru febră este un elixir creat din petale uscate de Floarea-Lunii, o plantă care crește doar în două sectoare: Câmpurile de Lumina-Lunii și Colina Tăciunilor. Petalele de Floarea-Lunii sunt raționalizate cu strictețe pe sectoare, iar cantitățile sunt limitate.

Cei cu posibilități își pot cumpăra provizii ca să aibă o rezervă proprie.

Cei fără... nu.

CAPITOLUL UNU

Tessa

CEA MAI GREA PARTE A ACESTEI ÎNDELETNICIRI NU ESTE FURATUL, ci evadarea. În cel mai bun caz, îmi ia două minute să escaladez zidul și să ies din Sectorul Regal, dar noaptea este rece și degetele încep să-mi amorțească. Doar o oră mă mai desparte de răsăritul soarelui, iar luminile-de-veghe ale gărzilor alunecă la intervale regulate peste zidurile înalte de piatră. Adăpostită de întuneric, strâng vechea traistă de apotecar a tatei sub braț, așteptând o oportunitate.

Potrivit zvonurilor, unele sectoare au electricitate în zonele înstărite, dar luminile-de-veghe de aici sunt mai strălucitoare decât a fost vreodată orice lumânare — mai strălucitoare chiar și decât focurile de tabără aprinse în orașe pentru arderea morților. Prima oară când le-am văzut, m-am holbat ca o față lipsită de minte, până mi-am dat seama că acele lumini înseamnă pericol. Am petrecut zile întregi încercând să descopăr un tipar al sistemului de supraveghere, dar în cele din urmă mi-am recunoscut eșecul în fața lui Weston, care a pufnit și mi-a spus că nu există niciun tipar, doar bărbați plictisiți desemnați să învârtă o lumină-de-veghe în jurul unui stâlp.

Iar pe aceasta au rotit-o constant în ultima oră.

Îmi flexez degetele și-mi corectez în gând estimarea la trei minute, apoi îmi mușc buza inferioară și caut o soluție. Lumina-de-veghe

a revenit mult prea des la această secțiune a zidului, cel puțin la fiecare două minute.

Probabil că Wes se află deja la atelier și mă așteaptă. El poate escalada zidul de piatră într-o jumătate de minut. Datorită înălțimii lui, poate să sară și să-și agate cârligul triplu de turlele impozante, apoi să se sprijine cu picioarele de zid pentru a-și lua avânt spre vârf ca o pisică. În alte împrejurări, aș fi geloasă, însă este destul de captivant de urmărit.

Nu că i-aș spune vreodată. M-ar tachina încontinuu, fără milă.

„Captivant, Tessa? E doar un zid. Nici nu se compară cu asta.” Și apoi s-ar cățăra într-un copac sau ar face roata pe acoperișul atelierului ori ar merge în mâini.

Iar eu aș fi nevoită să-i dau un pumn pentru a-l împiedica să vadă cum roșeața mi se strecoară pe sub mască, pentru că, *da*, toate acrobațiile sunt la fel de captivante.

Trebuie să nu mă mai gândesc la Wes, iar lumina-de-veghe să nu se mai învârtă. În plus, ar fi bine să-mi fac rondul, altminteri vom pierde zile întregi de tratament și vindecare. Unii oameni nu mai dispun de zile. Câtiva s-ar putea să nu mai aibă nici măcar ore.

Dar mai întâi am nevoie de o cale de ieșire. Dacă sunt prinsă cu o traistă plină cu petale de Floarea-Lunii, regele Harristan și fratele lui, prințul Corrick, mă vor lega în grădinile palatului și vor lăsa păsările să-mi ciugulească organele.

Deodată, lumina-de-veghe se oprește undeva departe de mine, în dreptul unui colț al zidului revendicat de umbre din cauza unei pante. E locul prin care amatorii încearcă mereu să evadeze.

N-am de gând să irosesc o oportunitate. Îmi părăsesc ascunzătoarea la fel de repede ca un iepure speriat dintr-o vâlcea, cu propriul cârlig triplu deja răsucindu-se. Nu-l pot arunca până la turle ca Wes, dar pot să ajung la mânerule aflate la jumătatea distanței. Cârligul zboară șuierând spre zidul din față, iar eu sar înainte să

se întindă frânghia. În timpul urcușului, zgârii piatra cu cizmele, alunecând puțin pe granit. Ajung la mâner, cea mai mică margine posibilă, dar suficient de lată ca să-mi ofere un punct de sprijin în timp ce eliberez cârligul triplu și-l arunc spre vârful. Lovește turlele cu un zăngănit, iar eu mă înalț fulgerător.

Lumina-de-veghe începe să se miște.

Inspir adânc și-mi îndemn picioarele să mă poarte mai repede, mai sus. Traista mi se lovește încontinuu de coaste și, deși alunec din nou, cizmele îmi zboară pe zid. Frânghia îmi arde palmele la fiecare smucitură. Lumina-de-veghe se apropie rapid și dintr-odată devine orbitoare.

Apoi trec peste zid, pe jumătate coborând pe frânghie, pe jumătate prăbușindu-mă spre solul pădurii ca un sac de ovăz. Smucesc cu putere de frânghie, iar cârligul cade lângă mine, scoțând un sunet metalic când izbește pietrișul de la baza zidului. Murdăria și molozul mi se agață de faldurile fustei simple de lână țesute în casă, dar nu îndrăznesc să mă mișc pentru a o curăța. Aproape că pot simți gustul propriei frici în timp ce-mi țin răsuflarea și aștept ca gărzile să dea alarma.

Dar nu, strălucirea rău prevestitoare mătură marginea zidului, iar lumina-de-veghe se îndepărtează treptat.

Îmi înăbuș frica și strâng frânghia cârligului. Semiluna mă urmărește din înaltul cerului, însă o scânteie violet, abia vizibilă cu ochiul liber, răsare amenințător la orizont, o aducere-aminte că am ezitat prea mult și că minutele se scurg cu repeziciune în defavoarea mea. Mă strecor prin pădure cu ușurința dobândită în urma unui antrenament îndelungat, călcând într-o liniște deplină pe acele de pin căzute. Ar fi trebuit să simt deja mirosul de foc de la soba cu lemne, deoarece Wes se întoarce mereu înaintea mea. Avem un sistem: el pune ceainicul pe foc și pisează petalele ca să putem prepara elixirul, în timp ce eu cântăresc și împart pudra în

doza potrivită. Apoi el îmbuteliază lichidul pe măsură ce este gata, eu pun fiolele în traistele noastre și ne facem rondurile împreună.

Dar astăzi nu simt miros de fum de lemn.

Ajung la atelier, însă Weston nu se află aici.

Mă gândesc la lumina-de-veghe oprită pe zid. Îmi simt iar inima în gât.

Wes nu este prost. Nu ar încerca să evadeze prin colțul folosit de amatori. Oricum, nu am auzit alarma.

Dar tot nu-i aici, iar eu am întârziat deja.

Aprind focul și încerc să nu-mi fac griji. Îi aud vocea sfătuindu-mă să-mi păstrez calmul. „Nu te pierde cu firea, Tessa!” Sunt primele cuvinte pe care mi le-a spus în noaptea în care mi-a salvat viața, și le-a rostit de zeci de ori de atunci.

El e bine. Trebuie să fie bine. Uneori nici măcar nu reușim să ne întâlnim, iar unul dintre noi așteaptă un sfert de oră la atelier înainte să se descurce singur. Doamna Solomon mă ține din când în când peste program, punându-mă să măsoz și să cântăresc diferite ingrediente, apoi să prepar remediile pe bază de plante oferite clienților ei, promițându-le că vor funcționa – dar rareori o fac. Uneori, maestrul lui Weston îi cere să vină devreme la fierărie, deoarece vreun nobil răsfățat are nevoie de o sabie nouă sau un cal și-a pierdut o potcoavă. Doar s-a mai întâmplat.

Dar Wes a fost aici cu puțin timp în urmă. Și se întoarce întotdeauna primul.

Din moment ce spațiul este foarte mic, căldura răspândită de foc înstăpânește imediat atelierul. Prin zonă nu există electricitate, așa că un întuneric aproape deplin mă așteaptă înăuntru, dar nu am nevoie de multă lumină pentru o asemenea sarcină. Îmi țin mâinile ocupate, un truc pentru a împiedica grijiile să preia controlul, măcinând fiecare petală până se transformă în pulbere, atentă să răzuiesc totul, până la ultimul gram, pe talerul balanței. Chiar și

uscate, particulele sunt parfumate. Membrii elitelor plătesc scump pentru fiecare gram, apoi iroresc totul bând elixirul de trei ori pe zi, chiar și cei care nu prezintă semne de boală. „Măsuri preventive”, așa le numește regele. O dată pe zi este mai mult decât suficient, și am notițele mele pentru a dovedi acest lucru. Îmi amintesc că la început Wes împărțea prea mult elixir, până când i-am arătat că putem ajuta mult mai mulți oameni cu mai puțin. Tatăl meu ar fi numit asta o risipă. O risipă de bun tratament când cei care nu și-l pot permite sunt pe moarte.

Pe de altă parte, tatăl meu a fost executat pentru trădare și contrabandă, așa că nu mă obosesc să numesc în vreun fel mentalitatea elitelor. Fac doar ce pot.

Mă uit scurt pe fereastră. Orizontul scăldat în tonuri violet a căpătat o subtilă nuanță de roz.

Arunc o privire spre ușă, de parcă asta l-ar convinge pe Wes să apară.

Dar nu o face. Ceainicul scoate un șuierat. Împart apa în mici cupe egale, apoi adaug în fiecare 14 grame de petale măcinate, împreună cu două picături de ulei de trandafir pentru tuse, pe care le măsoz cu aproape la fel de multă atenție ca petalele de Floarea-Lunii. Încerc să nu fur ce pot obține prin căi cinstite, dar semințele de trandafir mă costă leafa pe aproape o săptămână, așa că nici măcar pe Wes nu-l las să măsoare uleiul.

După ce s-au dizolvat petalele și semințele de trandafir, adaug puțin turmeric, care poate scădea îndeajuns febra cât să-i permită tratamentului să funcționeze mai bine, dar mai trebuie să adaug și o crenguță de mentă și un praf de zahăr. De obicei adulții sunt repede convinși să dea pe gât tinctura, însă nu putem risca să o irosim pe copiii care ar putea să o scuie.

Dinspre Sectorul Regal se aud corni și strigăte; tresar atât de puternic, încât răstorn o cupă. Au prins pe cineva.

Wes!

Ar trebui să fug și să văd ce se întâmplă. Nu, ar trebui să fug și să mă ascund.

Mușchii mei resping ambele variante.

Nu te pierde cu firea, Tessa!

Trebuie să plec! Trebuie să termin! Când Floarea-Lunii este amestecată cu celelalte ingrediente, elixirul funcționează mai bine, dar petalele își pierd puterea tămăduitoare la doar câteva ore după preparare. Nu am de ales; sunt nevoită să închei singură rondurile din seara asta.

Cornii răsună în continuare. Se aud ordine răstite în depărtare. Vor trezi jumătate din sector. Răsuflarea mi s-a preschimbat într-un bocet stins, blocat în gât. Mi-l închipui pe prințul Corrick chemat să se ocupe de trădător. Gărzile nu se poartă cu mânuși. Zâmbetul nonșalant al lui Weston, cel care-i apare atât de firesc pe buze, va fi o grimasă de durere. Îi voi auzi țipetele de aici. Îl vor sfâșia cu cele mai mici pumnale imaginabile. Îi vor umple gura cu cărbuni aprinși. Îl vor arunca în ghearele leilor regali cât inima încă îi mai bate în piept. Îi vor arde fiecare membru, unul câte unul, până își va pierde cunoștința din cauza...

— Doamne, Tessa, nici nu mai ai nevoie de mine!

Țip și răstorn încă o cupă. Iată-l în prag, cu ochii albaștri strălucitori în spatele măștii și zâmbetul nonșalant.

Weston vede însă dezastrul pe care l-am făcut și-și dă ochii peste cap.

— Sau poate mă înșel, adaugă el, apoi se apropie de masă și îndreaptă cupa. Ai pus deja pudra în aia?

Nu știu dacă vreau să-l îmbrățișez sau să-l lovesc. Poate că ambele idei sunt de luat în considerare.

— Ai întârziat. Am auzit cornii. Credeam... credeam că te-au prins.

— Nu azi.

Scoate petalele din propria traistă și, pe lângă ele, văd trei mere și o bucată de aluat împletit și îndulcit, proaspăt scos din cuptor.

— Uite! Brutarul era în spate și-și certa fiica, așa că ți-am făcut rost de ceva bun de mâncat.

A întârziat pentru că mi-a adus *micul-dejun*. Și nu orice mic-dejun. Mâncarea din Sectorul Regal va fi incredibil de gustoasă. Merele vor fi injectate cu miere, iar împletiturile din aluat, preparate cu unt adevărat și umplute cu cremă și zahăr.

Deschid gura și o închid la loc. Mă încrunt și mă întorc. Mi se strânge gâtul dintr-un motiv cu totul nou.

— Foarte frumos din partea ta, Weston!

— „Foarte frumos din partea ta, Weston”? mă ia el peste picior. Vai, dar ce simandicoși suntem în dimineața asta!

— Trebuie să termin elixirele.

— O să le termin eu. Tu mănâncă!

— O să mănânc imediat.

Cornii continuă să răzbată dincolo de zid, dar acum îi pot ignora. Probabil că au prins alt contrabandist. Mâine, mai mult ca sigur, îi vom vedea pielea jupuită atârnată în fața porților, după ce regele și fratele lui termină cu cadavrul.

— Bine!

Weston ia un măr, se așază pe singurul scaun din odaie și-și sprijină picioarele încălțate pe masa de lucru. Deasupra măștii care i se întinde peste ochi poartă o pălărie neagră cu boruri largi, dar acum, că ne aflăm amândoi în atelier, și-o dă ușor pe spate. Îl văd doar la lumina focului, așa că nu-mi dau seama exact ce culoare are părul lui, însă au trecut deja câteva zile de la ultimul bărbierit, iar umbra scurtă, abia vizibilă, pe maxilar pare întotdeauna de-un maro-roșcat când stă lângă o lumânare, potrivindu-se cu constelația de pistrii care-i mărginește masca. Pielea din jurul ochilor, pătată

de kohol sau murdară de funingine, îi scoate în evidență irisurile, scăldate în cea mai deschisă și strălucitoare nuanță de albastru pe care am văzut-o vreodată. Ochii mei sunt verzi-căprui și-mi port părul castaniu strâns într-o împletitură îndesată sub pălărie. Wes spune mereu că arăt ca o pisică în jacheta neagră, cu chipul parțial acoperit de mască. Odată, când mă simțeam curajoasă și îndrăzneată, i-am sugerat că ar trebui să mă vadă fără deghizare, ca să știe cum arată o tânără adevărată, dar mi-a întâmpinat propunerea cu un chip neașteptat de serios.

„Niciodată!” a zis el. „E prea periculos. Dacă știm cum arată celălalt, informațiile pot fi obținute prin tortură. Nu-ți voi pune viața în pericol. Și cu siguranță nu vreau ca tu să mi-o pui pe a mea”, a adăugat după o clipă de șovăială.

Abia atunci mi-am dat seama că sunt șanse mari ca Weston Lark să nu fie numele lui adevărat. Probabil presupune că nici al meu nu este Tessa Cade, dar se înșală. Când ne-am întâlnit în urmă cu doi ani, părinții tocmai îmi fuseseră uciși în fața mea și eram prea răvășită de durere ca să inventez alt nume.

— Ești tăcută, comentează Wes.

Mușcă din măr, scoțând un crăntănit zgomotos, și vreau să i-l smulg din mână cu o palmă bine plasată.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Îmbuteliez elixirul deja pregătit – o sarcină pe care de regulă o îndeplinește el – și torn apă în cupe noi pentru a relua procesul.

În spatele meu, îl aud cum se ridică de pe scaun. Vine suficient de aproape ca să disting miresmele pădurii și aroma scorțișoarei de la brutărie, dar există și ceva mai puternic, ceva inconfundabil, ascuns dedesubt, ceva specific lui Wes.

— Tessa.

Îi înfig un cot în abdomen și am satisfacția să-l aud mormăind.

— Pentru ce-a fost asta? mă întreabă pe un ton revoltat.

— Mi-am făcut griji din cauza ta!

— Dar ți-am adus micul-dejun, replică în spatele meu cu o voce catifelată și profundă.

Îl ignor.

Se apleacă până când răsuflarea lui îmi mângâie fâșia de piele dintre păr și gulerul înalt al jachetei. În fața mea apare celălalt măr, strâns între degetele lungi ale lui Wes.

— E un mic-dejun foarte *bun*, mă tachinează.

Iau mărul pudrat cu zahăr. E cald la atingere, și mă întreb dacă și mierea din interior este la fel.

Deși nu vreau să cedez, iau o mușcătură. Mierea e caldă.

— Te urăsc! îi spun cu gura plină.

— Spre binele tău, probabil că e de preferat așa.

Îmi lovește ușor pălăria, ridicând-o câțiva centimetri, în timp ce îmi zâmbește larg.

— Acum mănâncă repede! adaugă Wes. Avem vizite de făcut.

CAPITOLUL DOI

Corrick

A SCULT RESPIRAȚIA FRATELUI MEU DE ORE ÎNTREGI. SE AUDE un zgomot nou de fiecare dată când inspiră, un șuierat stins în plămâni. În Ținuturile Sălbaticе, îl numesc horcăitul morții, deoarece înseamnă că sfârșitul este aproape.

Aici, în camerele lui, nu sunt defel dispus să folosesc cuvântul „moarte”. Nu vreau nici măcar să mă gândesc la el.

Nu are febră. Nu există motive de îngrijorare.

Nu mă pot convinge nici măcar pe mine.

Lumina soarelui strălucește prin fereastra deschisă, iar păsările ciripesc în copaci. Harristan nu ar trebui să doarmă așa de târziu, dar chiar nu vreau să-l trezesc. Toți cei aflați dincolo de ușile încăperilor sale cred că ne-am uitat toată dimineața peste documente, discutând treburi administrative. Am cerut de două ori mâncare, suficientă pentru a hrăni vreo zece oameni, dar cea mai mare parte a rămas neatinsă. Muștele au început să se adune pe fructele tăiate, iar o albină zboară peste produsele de patiserie.

Harristan tușește scurt, apoi respirația i se domolește. Poate că asta a fost tot, o gădilătură în gât. Junghiul din propriul piept se diminuează treptat și, când îmi trec o mână peste ceafă, descopăr că sudoarea îmi acoperă pielea.

O adiere ușoară îmi răsfoiește cu atâta insistență rapoartele, încât le pun aproape pe toate sub o lampă grea înainte să se împrăstie pe toată suprafața biroului. Unul dintre noi trebuie să lucreze. Am făcut notițe pe marginea unei cereri de finanțare primite de la unul dintre orașele răsăritene, căutând omisiuni și inexactități în declarația prin care se justifică necesitatea unui pod nou. Mă așteptam să parcurg doar câteva pagini înainte să se trezească Harristan, dar acum am trecut prin întregul raport și trebuie să fie aproape amiază.

Îmi scot ceasul de buzunar și mă uit la diamantele scânteietoare incastate în cadran. *Chiar* e după-amiază. Dacă fratele meu nu se prezintă la întrunirea consulilor de sector, vestea se va răspândi în tot regatul. Nu pot înăbuși toate bârfele și zvonurile.

De parcă gândurile mele îl trezesc, Harristan se agită în pat și clipește, orbit de lumina soarelui. Mă privește încruntat și se ridică în șezut, cu pieptul gol, apoi își trece o mână peste față.

— E târziu! De ce nu m-ai trezit?

Îi ascult cu atenție vocea, dar nu disting nicio inflexiune aspră în tonul lui, niciun semn că respiră greu. Poate că mi-am imaginat totul.

— Tocmai mă pregăteam să o fac, îi răspund și mă duc la servanță ca să ridic ceainicul. S-a răcit ceaiul.

Torn oricum o ceașcă și i-o duc, împreună cu o fiolă subțire de elixir de Floarea-Lunii. Lichidul este mai întunecat decât de obicei, pentru că apotecarul palatului i-a dublat doza săptămâna trecută, când a reînceput să tușească, așa că poate tratamentul începe să aibă efect.

Harristan destupă fiola, îi bea conținutul și se strâmbă.

— Gata, gata! zic fără niciun dram de înțelegere.

Zâmbește larg, un gest pe care-l face doar când suntem singuri. Niciunul dintre noi nu surâde foarte des dincolo de aceste camere.

— Cu ce te-ai ocupat toată dimineața?

— Am citit cererea întocmită de reprezentanții Sectorului Artis. Am întocmit un refuz pe care să-l semnezi.

Expresia îi devine serioasă.

— Un refuz?

— Ne cer de două ori mai mult decât ar costa un pod nou. Și-au ascuns bine intențiile, însă cineva s-a lăcomit.

— Nu prea mai ai nevoie de mine.

Cuvintele sunt rostite pe un ton degajat, însă fiecare în parte mă lovește ca o săgeată. Kandala are nevoie de regele său, iar eu am nevoie de fratele meu.

Îmi alung grijile și-mi încrucișez brațele peste piept.

— Trebuie să te îmbraci... și să te bărbierești. Îl chem pe Geoffrey. Acum câteva ore am spus că suntem prea ocupați să-ți bați capul cu astfel de pregătiri. Quint a cerut de două ori o audiență cu tine, dar va trebui să aștepte până după masa de seară, dacă nu cumva...

— Cory, zice el cu o voce blândă, iar eu înlemnesc.

Îmi spune Cory doar când suntem singuri, una dintre puținele amintiri rămase din copilărie. O poreclă de când eram mic și curios, și-l urmăream oriunde mergea. Un nume rostit cândva cu o dragoste tandră de mama sau cu o mândrie încurajatoare de tata, pe vremea când credeam că familia noastră este iubită de toți. Pe vremea când nimeni nu știa despre febră sau despre Floarea-Lunii ori despre felul în care regatul nostru avea să se schimbe în moduri imposibil de prezis.

Pe vremea când toată lumea se aștepta ca Harristan să preia tronul abia după câteva decenii și să conducă regatul Kandala cu o mână fermă și o inimă plină de bunăvoință și compasiune, devotat poporului său, asemenea părinților noștri.

Dar în urmă cu patru ani, mama și tata au fost asasinați chiar în fața noastră, în sala tronului. Săgețile le-au trecut prin trupuri și i-au ținut în poziție verticală. Îmi amintesc totul: capetele înclinate, bărbiile lăsate în piept, ochii mari și sticloși, sunetele scoase în timp ce se înecau cu propriul sânge. Imaginea încă îmi bântuie uneori visele.

Harristan avea nouăsprezece ani, iar eu împlinisem cincisprezece. Fratele meu s-a ales cu o săgeată în umăr când s-a aruncat să mă acopere.

Rolurile ar fi trebuit să fie inversate.

Îi susțin privirea și mă uit în ochii lui albaștri în căutarea vreunui semn de boală. Dar nu găsesc niciunul.

— Ce s-a întâmplat?

— Tratamentul are din nou efect, răspunde el cu o voce joasă.

Nu trebuie s-o faci pe infirmiera!

Zâmbetul meu pare să fie ușor malefic.

— Cory cel Crud s-o facă pe infirmiera? Niciodată!

Harristan își dă ochii peste cap.

— Nimeni nu-ți spune Cory cel Crud.

— Nu în față.

Nu, atunci mi se adresează cu Înălțimea sau Alteța Voastră prințul Corrick sau, uneori, când sunt deosebit de formali, Legiuitorul Regelui.

Pe la spate, mi se spune și mai rău. Mult mai rău. La fel și lui Harristan.

Nu ne deranjează. Părinții noștri au fost iubiți și iubitori, însă bunătatea le-a fost răsplătită cu trădare și moarte.

Frica e mai eficientă.

Mă duc la dulap și scot o cămașă din dantelă pe care i-o arunc fratelui meu.

— Nu vrei o infirmieră? Atunci, nu mai lenevi! Ai un regat de condus.

Când intrăm în sală, masa de prânz este deja aranjată pe servanță. Pe un pat de verdețuri și legume rădăcinoase se află un fazan prăjit din care picură miere și se revarsă fructe de pădure. Câteva pene au fost așezate artistic în jurul marginii aurite a fiecărei farfurii, ținute în loc de o picătură strălucitoare de miere cristalizată. Deși servitorii stau într-o liniște deplină, înșiruiți de-a lungul peretelui și pregătiți să servească, ceilalți opt Consuli Regali poartă o discuție aprinsă lângă fereastră. Eu sunt al nouălea, însă n-am deloc de gând să iau parte la o discuție aprinsă.

Cândva au fost zece, dar consulul Barnard a condus complotul pentru uciderea părinților mei. Ne-ar fi omorât și pe noi. După ce Harristan mi-a salvat viața, l-am văzut pe Barnard năpustindu-se asupra lui cu un pumnal.

Fratele meu îmi acoperea trupul cu al lui, iar eu îi auzeam râsul flarea greoaie și speriată. Era rănit și răvășit de durere. I-am scos săgeata din umăr și am înfipt-o direct în gâtul lui Barnard.

Clipesc, alungând amintirea. Consulii amuțesc când ne văd, fiecare plecându-și scurt capul în fața fratelui meu înainte să se îndrepte spre scaunul său, deși nu se va așeza nimeni până când Harristan nu-și va ocupa locul la masă și nu va mânca nimeni până când nu vom lua amândoi o îmbucătură.

Masa are forma unui dreptunghi la un capăt, îngustându-se în celălalt în așa fel încât să semene cu un vârf de săgeată. Harristan se așază pe scaunul lui din capul mesei, iar eu îl ocup pe al meu, imediat în dreapta lui. Cei opt consuli ne urmează exemplul, lăsând un loc liber. Cel de lângă mine, unde stătea odinioară consulul

Barnard. Sectorul Debarcaderul Negustorului nu are un consul nou, iar Harristan nu se grăbește să desemneze unul. Potrivit zvonurilor și șoaptelor, oamenii îl numesc adesea Debarcaderul Trădătorului, o aducere-aminte a mârșăviei lui Barnard, dar nimeni nu-i spune așa în fața noastră. Până la urmă, nimeni nu vrea să-i reamintească regelui sau fratelui său de ceea ce s-a întâmplat.

Supușii îl respectă pe fratele meu, așa cum ar trebui.

Și se tem de mine.

Nu mă deranjează. Teama lor mă scutește de niște discuții plictisitoare.

Îi cunoaștem de-o viață pe toți cei prezenți, însă am suprimat de mult orice confort născut din familiaritate. Am văzut ce le-au făcut părinților noștri mulțumirea de sine și încrederea, și știm ce ne-ar putea face și nouă. Când Harristan avea nouăsprezece ani, a condus prima sa întrunire din această sală, cu bandajul de pe umăr încă pătat de sânge. Durerea și șocul ne amortiseră pe amândoi, dar l-am urmat îndeaproape și am rămas în picioare lângă el. Îmi amintesc cum credeam că toți consulii se vor arăta înțelegători și plini de compasiune după moartea părinților noștri. Îmi amintesc cum credeam că îi vom jeli împreună.

Dar abia dacă stăteam de un minut în sală înainte ca unul dintre ei, mai exact consulul Theadosia, să comenteze cu venin în glas că un copil nu are ce căuta la o întrunire a Consiliului Regelui. Se referea la mine, dar tonul ei sugera că și Harristan se încadra în aceeași categorie.

— Acest copil, a spus Harristan, este fratele meu și prințul tău!

Vocea lui a bubuit ca un tunet. Nu-l auzisem niciodată pe Harristan vorbind așa. Mi-a dat puterea să rămân acolo, în picioare, când îmi doream atât de mult să mă ascund sub pat și să mă prefac că lumea nu îmi fusese dată peste cap.

— Corrick mi-a salvat viața, a continuat Harristan. Viața noului tău rege. Și-a riscat-o pe a lui când niciunul dintre voi nu a fost dispus să facă același lucru, inclusiv tu, Theadosia. L-am numit Legiuitorul Regelui și va participa la orice întrunire pofteste.

Am încremenit lângă el, complet luat prin surprindere. Legiuitorul Regelui era consilierul cu cel mai înalt rang al suveranului. Reprezenta cea mai înaltă funcție în afară de cea deținută de Harristan însuși. Tatăl nostru ne spusese odată că i se îngăduise să rămână în grațiile poporului pentru că Legiuitorul Regelui se ocupa de toate treburile... dezagreabile.

Un alt consul la acea vreme, un bărbat pe nume Talec, a tușit ca să-și mascheze râsul și a spus:

— Corrick va fi Legiuitorul Regelui? La cincisprezece ani?

— N-am fost suficient de clar? L-a întrebat Harristan.

— Și ce pedepse va acorda, mai exact, pentru a-i aduce pe infractorii din Kandala în fața justiției? Îi va lăsa fără cină? Fără timp de joacă?

— Trebuie să fim puternici, a intervenit Theadosia cu vocea plină de dispreț. Îți dezonozezi părinții. Nu-i momentul ca marii conducători ai Kandalei să ajungă bătaia de joc a lumii!

„Îți dezonozezi părinții.” Cuvintele mi-au săgetat inima, înfășurând-o într-un strat subțire de gheață. Părinții noștri fuseseră uciși deoarece consiliul eșuase să deconspire un trădător.

— Se pare că mai are puțin și izbucnește în plâns, a spus Talec, însă tu te aștepti să-ți păstrezi coroana și regatul cu el alături?

Chiar eram gata să izbucnesc în plâns. Dar, după declarațiile lor, mi-am recăpătat stăpânirea de sine, mult prea îngrozit ca să dau dovadă până și de cea mai mică urmă de slăbiciune. Părinții mei fuseseră uciși de cineva în care aveau încredere, și nu puteam permite să le împărtășim soarta.

— Fără cină și fără timp de joacă, am spus și, pentru că Harristan părea atât de neînduplecat, mi-am forțat vocea să fie la fel de fermă ca a lui.

Parcă jucam un rol pentru care nu avusesem timp să repet.

— Veți petrece 30 de zile pe câmpurile de recoltă. Veți ține post de la prânz până a doua zi dimineață.

Tăcerea a domnit preț de câteva clipe, apoi Theadosia și Talec au explodat, sărind de pe scaune.

— E absurd! au strigat ei. Nu ne poți trimite să lucrăm la câmp cu muncitorii!

— Ați cerut o demonstrație a felului în care aplic mâna grea a justiției, am ripostat. Nu uitați să lucrați repede! Am auzit că supraveghetorii au bice.

Ochii lui Talec ardeau de furie.

— Sunteți copii amândoi. Veți pierde tronul!

— Gărzi! am rostit liniștit.

Îmi amintesc că mi-am făcut griji că soldații nu aveau să se supună și că membrii consiliului urmau să ne detroneze pe amândoi. Că ne-am dezonora *realmente* părinții. După ceea ce săvârșise Barnard, fiecare chip părea să ascundă un secret care avea să ducă la moartea noastră.

Dar apoi gărzile au făcut un pas înainte și i-au luat pe Talec și pe Theadosia. Ușile s-au închis în urma lor, iar tăcerea a pus din nou stăpânire pe sală. Fiecare consul din jurul mesei își ațintise ochii larg deschiși asupra fratelui meu.

Harristan a făcut un semn spre scaunul din dreapta lui – cel tocmai eliberat de Talec.

— Prințe Corrick, ia loc!

L-am ascultat. Nimeni altcineva nu a îndrăznit să mai spună vreo vorbă.

Harristan stă de patru ani pe tron.

Astăzi am întârziat mai mult decât de obicei. Înclin să cred că ospățul se va răci până vom ajunge să luăm prânzul, dar fratele meu nu se grăbește să mănânce. Când tatăl meu ținea întruniri, în jurul mesei domnea o atmosferă veselă, relaxată, care a lipsit cu desăvârșire în timpul domniei lui Harristan.

Îmi aruncă o privire.

— Ai răspunsul pentru Artis?

Pun pe masă un catastif de piele, împreună cu un stilou. Harristan ne oferă un mic spectacol, prefăcându-se că revizuieste documentul, deși probabil ar semna și o scrisoare prin care să-și autorizeze propria execuție dacă i-aș pune-o în față. Fratele meu are puțină răbdare când vine vorba de documente juridice lungi. El e preocupat numai de planuri mărețe și se mulțumește cu o vedere de ansamblu, în timp ce eu mă ocup de detalii.

Semnează cu o mică înfloritură, lasă stiloul jos și împinge catastiful spre capătul mesei, unde stă Jonas Beeching, un bărbat în vârstă, pe cât de înalt, pe atât de lat în spate. Sunt convins că moare de nerăbdare să mănânce, dar deschide avid registrul. Îmi dau seama că se așteaptă la un răspuns pozitiv. Practic salivează la gândul de a aduce cufere pline cu argint înapoi în Artis chiar în această după-amiază.

Îi cade fața când citește refuzul pe care l-am redactat.

— Majestate, i se adresează el lui Harristan, având grijă să-și păstreze calmul. Podul ar reduce timpul de călătorie de la Artis la Sectorul Regal cu trei zile!

— Însă ar trebui să coste și de două ori mai puțin, intervin.

— Dar... dar inginerii mei au petrecut luni întregi lucrând la această propunere.

Jonas Beeching se uită la consuli așezați la masă, apoi din nou la noi.

— Cu siguranță nu ai putea lua o hotărâre în mai puțin de o zi...

— Inginerii tăi greșesc, îi explic.

— Poate că putem ajunge la un fel de compromis. Trebuie... trebuie să se fi strecurat cumva o eroare de calcul...

— Îți dorești să închei un compromis sau bănuiești că a avut loc o eroare de calcul? îl testează Harristan.

— Eu...

Jonas rămâne cu gura larg deschisă. Ezită, apoi vocea îi devine aspră:

— Răspund cu *da* la ambele întrebări, Majestate, zice consulul înainte să-și alocе câteva secunde prețioase de gândire. Artis a pierdut multe vieți din cauza febrei.

La menționarea febrei, aș vrea să mă uit la Harristan. Aș vrea să mă asigur că se simte bine. Că horcăitul de azi-dimineață a fost doar rodul imaginației mele.

Îmi întăresc voința și rămân cu ochii la Jonas.

— Artis primește o rație de petale de Floarea-Lunii, asemenea celorlalte sectoare. Dacă oamenii tăi au nevoie de mai mult, vor trebui să cumpere provizii suplimentare, la fel cum procedează oricine altcineva.

— Știu, știu!

Jonas își drege glasul.

— Din cauza temperaturilor ridicate, se pare că febra se răspândește mai repede printre muncitorii portuari. Întâmpinăm probleme în menținerea navelor încărcate și a unui echipaj complet la bord. Podul ne-ar reduce dependența de căile navigabile și ne-ar permite să redobândim o parte din comerțul pierdut.

— Atunci, ar fi trebuit să ceri o cantitate corespunzătoare de argint, spun.

— Artis nu poate construi un pod fără muncitori sănătoși, intervine Arella Cherry, care stă în capătul opus al mesei.

A preluat locul tatălui ei când acesta s-a pensionat anul trecut. Arella este din Fortăreața Soarelui, un sector îndepărtat de la miazăzi, mărginit de Râul de Foc la apus și de ocean la miazăzi și răsărit. Oamenii ei rezistă cel mai bine febrei și se presupune că umiditatea și căldura ridicate îi fac mai puțin predispuși să se îmbolnăvească — dar căldura este atât de nimicitoare, încât Fortăreața Soarelui are, de departe, cea mai mică populație dintre toate sectoarele din Kandala. Arella are vocea blândă, pielea închisă la culoare, brun-roșcat, și părul negru și lung până la talie, pe care și-l ține răsucit într-un coc la ceafă.

— Înainte să iei o hotărâre în privința propunerii, ar trebui să ții cont și de aspectul medical.

— Toate orașele au nevoie de lucrători sănătoși pentru toate proiectele, spune Harristan. Din acest motiv, toate orașele primesc o rație de petale pentru locuitorii săi. Inclusiv al tău, Arella.

— Da, Majestate, zice ea. Și oamenii mei o duc bine datorită acestui lucru.

Consulul din Fortăreața Soarelui face o scurtă pauză.

— Dar oamenii mei nu încearcă să construiască un pod peste Râul Reginei în miezul verii.

Vorbește calm și respectuos, dar sub mâinile fine și blândețea înnăscută se ascunde o voință de fier. Dacă ar fi după ea, Harristan ar pune stăpânire pe ținuturile lui Allisander împreună cu ale tuturor celorlalți, iar fratele meu ar împărți petalele de Floarea-Lunii într-un mod cu totul nesăbuit. Nu mai spun că ne-am trezi prinși într-un război civil în toată regula când ceilalți consuli ar refuza să-și cedeze teritoriile, dar Arella nu este nicio dată dornică să recunoască existența unei laturi mai dezagreabile

a planului ei. Acestea fiind zise, Arella Cherry se numără printre puținele persoane de la masa consulilor cu care îmi place să port uneori discuții scurte.

Din păcate, ultima femeie care s-a strecurat în gândurile mele a încercat, de asemenea, să ne otrăvească pe mine și pe Harristan la cină. Nu a fost *prima* tentativă de asasinat, dar a fost cu siguranță cea mai apropiată de izbândă de la uciderea părinților noștri.

Așa că pentru mine romantismul iese din discuție.

De data asta, Allisander Sallister este cel care-și drege glasul. Stă pe partea cealaltă a mesei, aproape în fața mea, cu chipul palid și obrajii însemnați de pete trandafirii ce par pictate. Are un păr des și castaniu, sprâncene groase, de aceeași culoare, și un barbișon de care este în mod clar îndrăgostit, însă eu cred că arată ridicol. E doar cu un an mai mic decât Harristan și au fost prieteni în copilărie. Fratele meu a avut numai câțiva tovarăși când eram copii, însă Allisander a fost unul dintre puținii îndejuns de răbdători să-și petreacă timpul în bibliotecă și să mute piesele de șah pe o tablă sau să-i asculte pe profesori citind din cărți de poezie.

Dar apoi, când erau adolescenți, tatăl lui Allisander, Nathaniel Sallister, a cerut pământuri suplimentare de la un sector învecinat, susținând că terenurile sale agricole dădeau recolte mai bune — și, prin urmare, aveau să aducă profituri mai mari și taxe mai substanțiale pentru Coroană. După ce tatăl nostru, regele, l-a refuzat, Allisander l-a rugat pe Harristan să intervină în numele familiei Sallister, bazându-se pe prietenia lor — chiar și așa, tatăl nostru, un bărbat corect și drept, l-a refuzat. Din nou.

— Nu putem forța un sector să-i cedeze terenuri altuia, ne-a spus el la cină. Pământurile noastre au fost împărțite prin lege, și nu vom lua pe nedrept de la unul pentru a-i da altuia.

L-a însărcinat pe Harristan să respingă cererea lui Allisander. Personal și public. La o cină cu toți consuli prezenți.

Privind în urmă, cred că tata a vrut să transmită un mesaj, și anume că nu este corect să încerci să obții favoruri prin copiii lui și că nu intenționa să se implice în astfel de jocuri politice.

Dar Allisander a luat-o personal. Nu prea l-am mai văzut la palat după aceea.

Până anul trecut, când tatăl său, care stoca încontinuu rezerve de argint, s-a retras din consiliu. Harristan sperase că Allisander urma să fie o voce nouă pentru sectorul său și cheia distribuirii mai multor petale de Floarea-Lunii în rândul populației.

În schimb, e mai rău decât tatăl lui. Sub domnia lui Nathaniel Sallister, prețurile pentru Floarea-Lunii au fost mari, dar stabile. Allisander nu pierde nicio ocazie să negocieze, sperând să obțină mereu mai mult. Spre deosebire de Harristan, căruia nu-i place să creadă că disputa lor din adolescență ar avea vreo legătură cu felul în care fostul lui prieten face acum troc, pe mine nu mă poate convinge nimeni că nu am dreptate în această privință.

Petrec mult timp la întruniri imaginându-mi tot felul de modalități de a-l irita.

— Un pod nou, împreună cu rații suplimentare de petale, le-ar oferi locuitorilor din Artis un avantaj comercial nedrept, spune Allisander.

— Un avantaj nedrept! pufnește Jonas. Tu și Lissa dețineți controlul asupra terenurilor pe care crește Floarea-Lunii, însă mă acuzi pe mine că urmăresc să obțin un avantaj nedrept?

Allisander își unește vârfurile degetelor și rămâne tăcut.

Jonas nu greșește. Allisander Sallister reprezintă Câmpurile de Lumina-Lunii, iar Lissa Marpetta, Colina Tăciunilor – cele două

sectoare în care crește Floarea-Lunii, singurul tratament cunoscut pentru febra care afectează Kandala.

Prin urmare, cele mai bogate și mai puternice sectoare.

De asemenea, motivul pentru care toate planurile mele imaginare de a-l irita pe Allisander rămân niște simple dorințe. Pot să-l urăsc și, totodată, să am nevoie de el în calitate de aliat.

— Indiferent de avantaj, intervin, motivele enumerate în propunerea ta au fost înșelătoare, Jonas.

Allisander îmi aruncă o privire peste masă și dă scurt din cap în semn de apreciere.

Îi imit gestul. Vreau să arunc în el cu stiloul.

Roydan Pelham tușește scurt din celălalt capăt al mesei. Se apropie de 80 de ani și are o piele uscată și decolorată, care nu prea reușește să se decidă dacă este mai degrabă bej sau pământie. Este membru al consiliului de pe vremea domniei bunicului meu. Cu mici excepții, ceilalți abia îl tolerează, fără să-și ascundă disprețul sau resentimentele, dar mie chiar îmi place de bătrân. Vede lucrurile doar în felul lui și are o fire mai conservatoare, dar este și singurul consul care a părut cu adevărat îngrijorat pentru noi după asasinarea părinților noștri. Nimeni nu se poartă prea afectuos cu Harristan – sau cu mine, de altfel –, dar, dacă cineva ar putea fi considerat afectuos, acesta ar fi Roydan.

— Oamenii mei suferă la fel de mult precum cetățenii din Artis, șoptește el. Dacă dați curs petiției, voi dori să obțin același lucru.

— Nu ai niciun râu de traversat! protestează Jonas.

— Într-adevăr, replică Roydan. Dar poporul meu e la fel de bolnav ca al tău.

Mintea mea vrea să se distanțeze de conflictul iminent. E o dispută frecventă. Dacă nu ar fi declanșat-o propunerea Artisului, ar fi făcut-o altceva. Febra nu are leac. Poporul nostru suferă.

Allisander și Lissa nu vor ceda puterea și controlul care le-au fost acordate de pământurile și proprietățile lor — și oricât de mult i-ar plăcea lui Harristan să le confişte, ceilalți consuli nu ar accepta niciodată o asemenea inițiativă.

Harristan nu intervine și le urmărește cearta preț de câteva minute. Are mai multă răbdare decât mine. Sau poate că este doar mai bine odihnit. Ce-i drept, l-am lăsat să doarmă până la prânz, în timp ce eu m-am trezit înainte de ivirea zorilor.

În cele din urmă, fratele meu se mișcă pe scaun și inspiră adânc; de atât este nevoie ca ei să tacă.

— Petiția ta a fost respinsă, îl anunță pe Jonas. Ești liber să depui alta înainte de a ne reuni luna viitoare.

Bărbatul trage aer în piept de parcă ar vrea să protesteze, dar ochii îi fulgeră spre mine și-și închide numaidecât gura. Temperamentul fratelui meu are o limită, și nimeni prezent aici nu vrea să o încalce.

— Când oamenii tăi suferă, spune Arella fără teamă, nu ar fi defel nepotrivit ca reprezentanții Coroanei să-i ajute să se însănătoșească.

Ochii lui Harristan alunecă de-a lungul mesei și se opresc asupra ei.

— Cu ce preț? Întreaga Kandala suferă. Rezervele de Floarea-Lunii nu sunt nesfârșite. Tu cum ai alege, Arella? Ai renunța la dozele tale? Ale familiei tale?

Consulul din Fortăreața Soarelui înghite în sec. Nu ar face-o. Niciunul dintre ei nu ar face-o.

Mă gândesc la tusea lui Harristan de azi-dimineață sau la febra lui de luna trecută. Și nici măcar nu-i pot învinovăți.

Nici eu n-aș renunța.

— Acum vom lua masa, anunță Harristan, moment în care servitorii tăcuți se îndepărtează de perete și încep să servească mâncarea.

Pentru scurt timp, singurul zgomot din sală este cel al argintăriei lovind delicat porțelanul, care însă nu poate acoperi vocea șuierătoare și joasă a lui Jonas când îi șoptește lui Jasper Gold, consulul din Ținutul Tundrei:

— Sunt lipsiți de inimă.

Înlemnesc. Cu coada ochiului, observ că și furculița lui Harristan rămâne nemișcată. Poate fi o coincidență. Aștept să văd dacă va reacționa, dacă le va da de înțeles că a auzit cuvintele.

Nu o face.

Și, pentru că *nu* sunt lipsit de inimă, nici eu nu o fac.

Un regat
distrus de corupție.

Un suveran disperat
să păstreze unitatea.

○ tânără hotărâtă să riște totul
pentru a fi în prima linie a revoltei...

Kandala este în pragul dezastrului. Conflictele dintre diferitele sectoare ale regatului s-au înmulțit de când o boală misterioasă a început să facă ravagii, iar singurul leac cunoscut, un elixir preparat din petale de Floarea-Lunii, este limitat. Regele reușește să păstreze o pace firavă, conducându-și supușii cu o mână de fier.

În Ținuturile Sălbatiche, ucenica apotecară Tessa Cade și cel mai bun prieten al ei, Wes, s-au săturat să fie doar martori la suferința semenilor lor. Noapte de noapte, cei doi își riscă viețile pentru a fura petale de Floarea-Lunii și a pregăti din ele medicamentul salvator, pe care îl distribuie celor sărmani – numai că nu este suficient.

Zvonurile cum că leacul nu mai are efectul știut, dar și veștile despre revolta care stă să izbucnească, precum și o faptă plină de cruzime a Legiuitorului Regelui o aduc pe Tessa în pragul disperării. Astfel, tânără hotărâște să încerce imposibilul, mai exact să se furișeze în palatul regal. Ceea ce descoperă aici însă o determină să se întrebe dacă este oare posibil să salveze Kandala fără a o distruge mai întâi.

„O poveste alertă despre tensiunea
care se naște între datorie, iubire și încredere.”

Cassandra Clare, autoarea seriei INSTRUMENTE MORTALE

12+

ISBN: 978-606-088-463-7

9 786060 884637

www.edituracorint.ro

#romantasy